

Truyện Ngắn 279 Chữ

Nguyễn đọc cho tôi nghe / hai câu thơ Nguyễn Bính:

*Nắng mưa là bệnh của trời
Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng*

...rồi Nguyễn ngó ngang / coi tôi yêu ai cho biết! Tôi giả làm người điếc / nhìn Sài Gòn đang mưa. Những giọt mưa lưa thưa, những giọt mưa dột lưa...tôi nhớ những đồng lúa / gió lùa mưa bay qua. Tôi nhớ Nguyễn xưa, xa, áo bà ba gió lật. Tôi từng thầm nguyện Phật: “Cho con được yêu nàng”.

Hồi đó ở Dran, hồi đó còn xe lửa, đường làng có xe ngựa, đẹp quá nhé quê nhà! Nhưng ai mặc bà ba / thì là người đẹp nhất. Tôi nhắc Nguyễn, Cầu Đất...những đồi trà xanh um. Hình như tôi “tùm lum” / coi Nguyễn có quay lại...Tôi yêu người con gái / có ai ngoài Nguyễn đâu? Lặng Trời mưa lâu lâu, tôi nói thêm nhiều chuyện, tôi muốn làm cho Nguyễn / phải tin tôi yêu nàng...

Sài Gòn mưa miên man...
Lá hàng me đang rụng...
Hình như tôi lúng túng...
Nguyễn chưa tin gì tôi?

Gần ba mươi năm rồi / tôi về thăm Đất Nước / đi giẫm mưa ướt rượt / chỉ mong Nguyễn tương tư / tôi, một gã làm thơ / có thời ngồi trên núi / tôi nhìn ai đắm đuối / đi dưới lũng Dran / ai khiến tôi thấy nàng...áo bà ba gió lật? Chỉ một Nguyễn đẹp nhất / cho trái tim tôi se / ba mươi năm tôi về / vẫn còn ai mười bảy!

Nắng mưa trời, thật đấy, tôi có phụ nàng đâu? Cảm ơn Nguyễn cúi đầu cho tôi hôn mái tóc...cho tôi hôn hạnh phúc. Anh cảm ơn Nguyễn nha!

Trần Văn Lệ